

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.615 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), haar ter kennis gebracht op 14 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 13 oktober 2008 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 november 2008 verklaart Duitsland zich akkoord met de terugname van verzoekster.

Op 14 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16§1e van de Europese Verordening (EG)343/2003.

Op basis van verklaring van betrokkene blijkt dat betrokkene in 1992 voor de eerste keer asiel vroeg in Duitsland en de Duitse overheid heeft op datum van 11/11/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat ze in 1992 asiel vroeg in Duitsland en dat deze aanvraag werd afgewezen. Betrokkene verklaart dat ze een tweede keer asiel vroeg in Duitsland - wanneer precies weet ze niet meer - en dat ook deze aanvraag werd afgewezen. Betrokkene verklaart dat omdat ze vreesde door de Duitse overheden naar Kosovo teruggestuurd te worden, ze naar België reisde en hier asiel vroeg.

Betrokkene verklaart rechtstreeks van Duitsland naar België te zijn gereisd.

Betrokkene vroeg asiel in België op 13/10/2008 samen met haar minderjarige dochter H.A. ° 28/04/2001 en haar meederjarige dochter H.G. ° 26/01/1987 (OV 6331567). Ook voor deze meerderjarige dochter werd een terugnameakkoord van de Duitse overheid bekomen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Betrokkene verklaart dat haar ex-echtgenoot H.S. en nog drie kinderen H.M., H.V. en H.A. in Duitsland zijn en dat ook twee zussen K.H. en K.Z. en een broer van haar K.M. in Duitsland zijn en dat deze zussen en broer erkend zijn als vluchteling. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden: België ligt dicht bij Duitsland.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2) de bevoegde Duitse overheden.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 16.1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster stelt dat voornoemde rechtsregels en rechtsbeginsels geschonden zijn wanneer de verwerende partij stelt dat haar asielaanvraag onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Duitsland.

In een eerste onderdeel van het enig middel wijst verzoekster erop dat de behandeling van haar asielaanvraag in Duitsland onmogelijk is, dat zij dit ook meldde en dat zij dit zal staven. Zij verwijst naar een verslag van de politie van 27 november 2008 en neemt in haar inleidend verzoekschrift de door haar gedane verklaringen ter gelegenheid van het verslag van 27 november 2008 over. Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de behandeling van haar asielaanvraag in Duitsland. Zij stelt dat zelfs EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast werd op haar, zijnde een niet EU-onderdaan, dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. Verzoekster vervolgt dat zij in België asiel aanvroeg en

dat dit resulteerde in een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde een bijlage 26 quater, en dat zij aldus niet gehoord werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoals dit bij EU-burgers het geval is.

Verzoekster vervolgt dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing daar de verwerende partij immers niet vaststelt dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, maar zich daadwerkelijk over de grond van de zaak heeft uitgesproken, dit zonder de asielaanvraag in overweging te willen nemen en over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek. Verzoekster is van mening dat zij hierdoor rechtstreeks in haar belangen geraakt is. Zij is ervan overtuigd dat haar leven in gevaar is bij repatriëring naar Duitsland. Vervolgens heeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de motiveringsverplichting.

Verzoekster is eveneens van mening dat het element 'vrees voor vervolging' een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst en dat het element 'gegronde vrees voor vervolging' in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Vluchtelingenconventie vermelde redenen bestaat. Verzoekster stelt dat zij zich niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing en dat er een objectief element van vrees is bij repatriëring naar Duitsland.

In een tweede onderdeel van het enig middel poneert verzoekster dat de bestreden beslissing de medische problematiek die zij heeft niet controleerde, terwijl de medische verzorging in ons land noodzakelijk is en dat zij dit vervolgens ook zal staven. Zij verwijst naar de medische rapporten die zij in bijlage toevoegt aan het inleidende verzoekschrift en citeert de tekst van het attest gegeven door het centrum voor geestelijke gezondheidszorg. Verzoekster is dan ook van mening dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte door haar persoonlijke situatie en die van haar dochter, waaruit blijkt dat zij ernstig ziek zijn, niet te onderzoeken en dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar haar medische behandeling.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, dat verzoekster in 1992 asiel vroeg in Duitsland en dat de Duitse overheid op datum van 11 november 2008 heeft ingestemd met de vraag tot terugname van verzoekster.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In de mate dat verzoekster stelt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat

de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Zodoende kan verzoekster haar argumenten aangaande de ‘vrees voor vervolging’ met een objectief en subjectief element, haar kritiek dat zij niet gehoord werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en haar kritiek dat de verwerende partij niet vaststelde dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is, maar dat zij zich daadwerkelijk heeft uitgesproken over de grond van de zaak, zonder de asielaanvraag in overweging te willen nemen en de zaak over te maken aan de Commissaris-generaal voor onderzoek, niet dienstig voeren.

In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van verzoekster. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. In casu is dit met toepassing van de Europese regelgeving, Duitsland, vermits verzoekster vanuit Duitsland, alwaar haar asielaanvraag werd afgewezen, naar België reisde en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Duitsland verklaarde zich op 11 november 2008 akkoord met de terugname van verzoekster. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij haar asielaanvraag onontvankelijk verklaart zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Duitsland. Evenmin toont verzoekster een schending aan van artikel 16.1 van de Verordening 343/2003.

In zoverre verzoekster van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op haar, zijnde een niet EU-burger, kan zij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van verzoekster is het gevolg van de Verordening 343/2003/EG. De Raad ziet niet in op welke manier een ongelijkheid of een onwettigheid zich voordoet. Bovendien is het de Raad niet

duidelijk op welke schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen verzoekster hiermee doelt.

Waar verzoekster nog stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde naar de behandeling van de asielaanvraag in Duitsland, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom de behandeling van de asielaanvraag aan de Duitse autoriteiten toekomt. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk vermeld dat verzoekster in 1992 asiel aanvraag in Duitsland en dat deze aanvraag werd afgewezen en dat ook haar tweede asielaanvraag werd afgewezen door Duitsland. Tevens wordt vermeld dat de Duitse overheid op datum van 11 november 2008 heeft ingestemd met haar terugname. Verder motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster verklaarde dat ze naar België reisde omdat zij vreest door de Duitse overheden naar Kosovo te zullen worden teruggestuurd en dat Duitsland ook heeft ingestemd met de terugname van haar minderjarige en meerderjarige dochter. Tevens verwijst de bestreden beslissing naar verzoeksters verklaring als zou ze geen familie hebben in België, doch wel in Duitsland. Daarop concludeert de bestreden beslissing dat aangezien verzoekster geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld (verzoekster verklaarde enkel dat België dicht bij Duitsland ligt) er geen concrete basis bestaat om haar asielaanvraag in België te behandelen. Verzoeksters argument kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoekster stelt dat Duitsland haar asielaanvraag onmogelijk kan behandelen dient de Raad opnieuw vast te stellen dat het niet duidelijk is op welke schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen verzoekster doelt. In zoverre verzoekster hiermee doelt op de schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster haar vrees ten aanzien van Duitsland voor de eerste keer poneert in haar inleidende verzoekschrift en dat zij nooit enig voorbehoud heeft geuit tegenover Duitsland, als behandelaar van haar asielaanvraag. De Raad merkt op, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (het interview naar aanleiding van het terugnameverzoek), dat verzoekster enkel stelde dat zij wenst dat haar asielaanvraag door België wordt behandeld omdat ze goede dingen heeft gehoord over België en dat dit land dicht bij Duitsland ligt. Verzoekster verklaarde ook nog dat ze besloten heeft om naar België te komen omdat haar asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen en omdat zij bijgevolg gerepatriëerd zal worden naar Kosovo. Uit de gegevens zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier kan geenszins worden afgeleid dat haar leven in gevaar is bij een terugkeer naar Duitsland. De loutere bewering die verzoekster voor het eerst uit in haar inleidend verzoekschrift, met name dat zij haar echtgenoot vreest en de op 27 november 2008 gedane melding bij de lokale politie betreffende het vermoeden dat deze man in België zou zijn geweest om haar en haar dochter te zoeken, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoekster, die nooit enig voorbehoud formuleerde aangaande de Duitse lidstaat, maakt niet aannemelijk dat haar leven in gevaar is bij terugkeer naar Duitsland, noch dat zij aldaar niet de nodige opvang zou kunnen krijgen, mochten er zich problemen voordoen met haar echtgenoot. Bovendien komt de hypothese als zou zij in België veiliger zijn dan in Duitsland niet overeen met haar eigen verklaringen vermits zij in de

politieverklaring zelf aangaf dat haar man haar is komen zoeken in België. Een schending van het artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Samenvattend stelt de Raad vast dat overeenkomstig de Verordening 343/2003 Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Verzoekster vroeg in 1992 asiel aan in Duitsland. België heeft conform de Verordening 343/2003 een vraag tot terugname gericht aan Duitsland, dat heeft ingestemd op 11 november 2008, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier alsook uit de bestreden beslissing. Uit het interview naar aanleiding van het terugnameverzoek blijkt ook duidelijk dat verzoekster geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Zij stelde enkel dat België dicht bij Duitsland ligt en dat zij goeie dingen gehoord had. In zoverre verzoekster aanvoert dat de behandeling van de asielaanvraag in Duitsland onmogelijk is, dient de Raad erop te wijzen dat verzoekster deze argumenten voor het eerst aanvoert in haar verzoekschrift, terwijl zij dit eerder in het terugnameverzoek had kunnen formuleren. Het kan de administratie dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met dergelijke argumenten. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in alle redelijkheid toepassing maken van de Verordening 343/2003 en beslissen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoekster in haar betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft zij in gebreke dit in concreto aan te duiden. Nergens in haar verzoekschrift toont verzoekster aan dat de gemachtigde van de minister bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het bestaan van een manifeste beoordelingsfout noch de schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Wat de door verzoekster aangehaalde medische problemen betreft, wijst de Raad erop dat verzoekster hier niet dienstig kan verwijzen naar de bij het inleidend verzoekschrift gevoegde documenten aangaande haar medische problemen, daar deze niet gekend waren door de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Ten tijde van haar verhoor bracht verzoekster geen enkel stuk aan ter staving van haar medische toestand, zodat het de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft aangaande de medische situatie van verzoekster. Noch het bestaan van een manifeste beoordelingsfout, noch de schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

Betreffende de door verzoekster aangevoerde schending van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift "een uiteenzetting van de feiten en de middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder te preciseren welk artikel werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.